N°. 49. **A°. 1841.**

ZATURDAG, den 19den JUNIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 17 Junij 1841.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, om *Brieven van Manumissie* voor de na te meldene Slaven, als:

1°. G. VISELÉ, voor het Slavenkind *Martinus;* hem in eigendom toehoorende.

2°. S. H. GENOR, voor den Slaaf *Christiaan* alias *Cojo;* haar in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al de genen welke vermeenen mogten redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen, na verloop van welken tijd de verzochte *Brieven van Manumissie* anders zullen uitgereikt worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 17 Junij 1841.*

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal is op het daartoe door de Weduwe MACHIEL ALEXANDER SALOMONS geboren JUDITH GOMPERTS gedaan verzoek, *Surcheance van Betaling en Geregtelijke vervolging voor den tijd van twaalf maanden*, aan haar verleend onder de navolgende bepalingen:

1°. Dat al de roerende en onroerende Goederen opgemelde JUDITH SALOMONS geboren GOMPERTS aankomende, met uitzondering alleen van de Plantaadje *Nieuwhoop*, zullen worden gerealiseerd.

2°. Dat het provenu dier verkooping aan de Crediteuren zal worden uitbetaald, nadat de repartitierekening ter *visie* zal hebben gelegen.

Zijnde de Heeren GEBROEDERS WITTERING en H. A. TIRION benoemd tot Commissarissen, met de liquidatie belast.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 17 Junij 1841.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: ADAM DANIEL WAGNER, *Sergeant bij het Bataillon Jagers No. 27*, alhier in garnisoen, en JOHANNA MARIA WAX.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 16 April.

De staatkundige discussie over de kwestie van Algiers, die in de zitting der afgevaardigden van eergisteren reeds afgehandeld scheen, of althans uit hoofde van den tegenwoordigen staat van oorlog aldaar, onbeslist en in het midden gelaten was, heeft zich gisteren op nieuw verlevendigd. De commissie van onderzoek der credieten, had op het hoofdstuk; materieel der genie, eene reductie voorgeslagen; het gouvernement had gevraagd een millioen voor de fortificatien en twee millioenen voor militaire gebouwen; de commissie stelde daarentegen voor 500,000 fr. voor de fortificatien te verleenen en een millioen voor de gebouwen. Met het eerste lid van dit voorstel had het gouvernement genoegen genomen, maar in het laatste kon het niet bewilligen. Bij gelegenheid van de discussie over dit punt is de heer Piscatory, een verklaard tegenstander van de uitbreiding der bezittingen in Afrika, opgetreden, is tot algemeene beschouwingen over de zaak teruggekomen en hing een donker tafereel op van de finantiele en staatkundige bezwaren der bezittingen in Algiers; hij meende dat indien de vraag gesteld werd, of het op zich zelf goed was dat Frankrijk zulke geweldige lasten zich getrooste voor het bezit van Afrika, geen vijftig leden daarvoor stemmen zouden. Hij vroeg, welke toch de resultaten der veroveringen van Constantine, Medeah, Milianah en Coleah waren geweest; in die ten koste van zooveel opoffering veroverde steden had men slechts zieken te verzorgen en soldaten te voeden, als er nog overbleven. Men zeide dat Frankrijk eene eervolle volharding in de zaak van Algiers had betoond, maar welke was dan die verdienste der volharding in het geen ongerijmd was! Men mogt veel roem inoogsten voor zoovele met beleid en geluk uitgevoerde krijgsondernemingen; maar na tien jaren volharding mogt men naar de voordeelen vragen, en indien hij ten deze iets van de Voorzienigheid wenschte, zou het zijn, dat zij voor het noorden van Afrika deed, hetgeen de Spanjaarden vroeger te Oran ondervonden hadden, dat het geheele land door eene aardbeving verwoest wierd.

Eene groot rumoer en blijken van ontevredenheid volgden op deze rede, vooral na de laatste gezegden. De heer Guizot voelde zich weder genoopt om op te treden tot wegneming van den gemaakten indruk; de kwestie van het stelsel zich voorbehoudende, heeft hij alleen de overdrijving bestreden waaraan de tegenstanders der uitgebreide bezetting van Algerie zich in hunne beschouwingen schuldig maken, hij heeft op de Engelschen kolonisten van Noord-Amerika gewezen, die in den aanvang te strijden hadden tegen het guur klimaat, de onvruchtbaarheid van den grond en de hardnekkige vijandschap der inboorlingen, en beroofd waren van de hulpmiddelen die de Franschen in Afrika ten dienste staan; vervolgens heeft hij betoogd dat men ook in Afrika van de toekomst met grond iets goeds mogt verwachten, en dat de op onderscheidene punten van het regentschap beproefde pogingen, bepaaldelijk te Constantine, niet ongelukkig waren geweest. Na de rede des ministers heeft de kamer met eene groote meerderheid de gelden voor de gevraagde gebouwen toegestaan, waarin zelfs nu de commissie bewilligd had, en is eindelijk het geheel ontwerp der credietwet voor het te kort van het volgende, met 195 tegen 57 stemmen aangenomen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 16 April.

Uit Canea heeft men brieven van den 5den en 22sten Maart. Een schrijven van de eerste dagteekening meldt: »Dezer dagen kwamen hier eenige honderd personen van Morea op ons eiland aan, en zochten de inwoners tegen de Turksche regering op te winden. Zij vonden bijzonder veel gehoor bij verscheiden heethoofdige Grieken, met welke zij gemeene zaak maakten; drie Engelsche linieschepen waren nogtans voldoende, den rebellen vrees aan te jagen; en daar ook de beambten bij de consulaten alles in het werk stellen, om de gemoederen tot bedaren te brengen, zoo hopen wij dat alles nog gelukkig zonder geweldige maatregelen zal afloopen." Een tweede brief van den 22sten spreekt reeds van handelszaken, die weder op de hoofdmarkten van het eiland gevoerd worden, en besluit met deze woorden: »In de haven van Suda liggen tegenwoordig 8 Turksche oorlogschepen, met 25,000 man reguliere troepen voor anker; voorts een Engelsch linieschip, een fregat en eene brik, en er worden nog drie Engelsche schepen van Marmorizza en Maltha verwacht. Bovendien zal de commodore Bandeira nog met zijne divisie te Bälde komen. Wij leven dus in de hoop, dat, in het gezigt van zulk eene magt, onze rust niet weder zal worden gestoord."

De Kaapsche Landverhuizers.

Wij begrijpen niet regt waarom *the Courier* gewag maakt van het artikel dat in zeker Hoogduitsch blad zou voorkomen, als of de Nederlandsche regering, bewogen met het lot der Kaapsche boeren, en inzonderheid uit medelijden met hen, die de kolonie hebben verlaten, aan het Britsch gouvernement den voorslag zou hebben gedaan, om het eiland Celebes in de Molukken, aan Engeland af te staan. tegen wederkeerigen afstand van de kolonie der Kaap de Goede Hoop. Immers *the Courier* zelf noemt dit berigt *ongerijmd*; en het is met der daad zoodanig ongerijmd dat het ons bijna onmogelijk voorkomt dat een de gelijk berigt uit de pen van iemand op Java gevestigd, kan zijn voortgekomen. Maar wanneer *the Courier* dit gedeelte van het bedoelde schrijven, ongerijmd oordeelt, had, verbeelden wij ons, wel mogen worden getwijfeld aan de waarheid van het andere gedeelte des berigts, vermeldende, dat eenige *gewezene* Nederlandsche militairen Java zouden hebben verlaten om de boeren te Port-Natal te gaan helpen. Wij twijfelen aan dat tweede gedeelte, *juist* omdat het met een allerongerijmdst berigt: de afstand van Celebes in de Molukken, is vereenigd.— Overigens zouden wij er niets vreemds in vinden, ingeval uit onze Indische bezittingen, of nog liever uit Nederland zelf, een aantal jonge mannen, twee of meer schepen had afgehuurd om hen naar Port-Natal over te voeren, ten einde hunne landgenooten ja, hunne *bloedverwanten* te helpen tegen geweldenarij of overheersching, van welken kant zulks ook mogte zijn. Maar van dat alles is nog niets gebeurd; naauwelijks is eene enkele stem ten voordeele der uitgewekene Kaapsche boeren, in Nederland gehoord, zoodat, indien men zich in dezen ergens over te verwonderen hebbe, men zich behoort te verwonderen over de laauwheid, over de onverschilligheid der Nederlanders, die de zonen hunner vaders, aan de zuidelijken uithoek van Afrika, geheel aan hun lot overlaten en, zonder eenige hulp uit het *moederland* hun toe te brengen, hen den hagchelijken strijd alleen laten te gemoet treden.

Ten einde de zaak den *Courier* duidelijk te maken, zullen wij eens veronderstellen dat de Kaapkolonie niet aan Engeland behoort, maar daarentegen de Kaapsche boeren allen Engelschen en Britsche afstammelingen zijn. Wij vragen het den *Courier*, of niet de *Courier*, met de voornaamste Londensche dagbladen, sedert lang luide klaagtoonen zoude hebben aangeheven over den treurigen noodtdwang dier landeigenaars tot het verlaten hunner koornakkers en weilanden, in de hoop, te midden der wildernissen, meer veiligheid, meer vrijheid te vinden? Wij vragen het den *Courier*, of hij niet volgaarne zijne kolommen zoude geleend hebben aan allerlei vertoogen tot het openen van inschrijvingen ten behoeve dier onderdrukte en zoo ongelukkige boeren, ten einde hen met wapenen, buskruid en manschappen te hulp te komen?

Zoude de geschiedenis onzer dagen niet zelfs menigmalen de daadzaak hebben geboekt, dat Britsche onderdanen, aan mannen hun geheel vreemd, aan mannen hun geenszins door banden van bloedverwantschap dierbaar, èn wapenen, èn buskruid, èn manschappen hebben toegevoerd, zoodra dezen zich in openbaren opstand bevonden tegen het Bestuur, dat eene eeuw en langer hen als onderdanen had beheerd, en zelfs tegen een Bestuur uit mannen van hunne igene natie zamengesteld?

Heeft de zaak van de voormalige landeigenaars der Kaapkolonie hiermede, zelfs van verre, eenige overeenkomst? Immers neen! Wij willen hier geheel niet aanroeren in hoeverre hunne klagten jegens het Britsch gouvernement al of niet gegrond zijn; — want, zelfs al neemt men aan dat hunne klagten volstrekt ongegrond zijn, dan nog heeft hun gehouden gedrag niets laakbaars. Zoo lang althans niemand zal durven beweren, dat de zoogenoemde Hollandsche boeren of landeigenaars in de Kaap-kolonie *als lijfeigenen* moeten beschouwd en behandeld worden; — zoo lange ook staat het hun vrij hunne landerijen en woningen te verlaten, en BUITEN de Kaapkolonie zich te gaan vestigen. Dit is het, wat deze landeigenaars gedaan hebben, ze zijn landverhuizers geworden, en hebben zich, VRIJ VERRE buiten het gebied der kaap kolonie nedergezet. Inzonderheid in en sedert het jaar 1834 hebben deze Hollandsche afstammelingen zich, met honderde huisgezinnen, in het land van Natal en verder noordwaarts tot omstreeks de *Dela Goa-baai* gevestigd, om, even als hunne landgenooten, die reeds sedert ongeveer *vijftien* jaren of langer, in die streken het land hadden ontgonnen, *onafhankelijk* van de Engelschen te zijn. Allen die met hunne huisgezinnen, wagens en vee de Keiskanmua overtrokken, deden het met geen ander doel dan om *onafhankelijkheid* te verwerven, en hieraan zijn zij getrouw gebleven.

Het kaapsch gouvernement heeft wel, sedert die verhuizingen, getracht eene militaire bezetting te Port Natal te plaatsen, maar de landverhuizers, ingevolge hunne verklaring van het jaar 1836, hebben zulks niet geduld. Men is genoodzaakt geweest die Engelsche troepen terug te ontbieden; en daarop is de verklaring van 11 Nov. 1839 gevolgd. Engeland weet daaruit, dat voortaan de republikeinen van Port Natal, bij vijandelijken aanval, geene lijfsgenade zullen geven, en ze evenmin verwachten; Engeland weet dat deze republikeinen, in gevalle van groote overmagt, wanneer alle verdediging onmogelijk mogt worden, zich niet zullen onderwerpen, maar nog verder zullen trekken om hunne voormalige meesters te ontwijken. Menschen toch, die, met vrouw en kinderen, gevolgd door hunne talrijke kudden, alreeds honderd mijlen afgelegd, om hunne gebieders te ontvlieden, zijn wel in staat nogmaals honderd mijlen af te leggen, om dat doel met meerder gewisheid te bereiken.

Dit alles weet de *Courier* ongetwijfeld beter dan wij uit *de ware Afrikaan* en andere Kaapsche bladen, en weet derhalve dat de Republiek van Port-Natal, sedert 1836 de facto, en althans sedert 1839 de jure, bestaat *onafhankelijk* van de Britsche kroon. Wanneer men het dus, in onze dagen, meermalen ziet gebeuren dat *in opstand zijnde onderdanen*, van elders hulp ontvangen, dan voorzeker mag zoodanige hulp geworden aan landverhuizers die zich onafhankelijk vestigen, zoo als de Hollandsche boeren in het land van Natal hebben gedaan. Nederlanders dus evenzeer als andere natien, mogen zich in de Republiek van Port Natal gaan nederzetten, wanneer de Volksraad of het Bewind dier Republiek hun zulks toestaat.

MENGELWERK.

Wonderbare Redding.

De geschiedenis van de laatste overstroomingen, door de *Rhone* te weeg gebragt, maakt gewag van verscheidene voorvallen bij welke de beschermende hand der Voorzienigheid zigtbaar over onnoozele kinderen gewaakt heeft.

Toen de *Rhone* tot hare grootste hoogte gestegen was, zagen veerlieden, die in de nabijheid van *Avignon* met een vaartuig op de rivier waren, in de verte een donker voorwerp, hetwelk den stroom afdreef. Zij vischten het op; het was eene wieg met een kind van omstreeks tien maanden, dat om zijne moeder schreide. Het kind werd naar den Aartsbisschop gebragt. — In den nacht van den 2 November werd de kanaalwachtersvrouw, die met hare twee kinderen, waarvan het eene een zuigeling was, in een eenzaam gelegen stationshuis sliep, door het bruisen van de *Rhone* uit den slaap gewekt. De golven drongen de benedenverdieping der lage woning binnen, en stonden daarin reeds twee voet hoog, toen de moeder met de beide kinderen naar de bovenverdieping ontvlood. Al hooger en hooger rees het water, en de moeder had nog naauwelijks in haast voor hare kindertjes eene legerstede toebereid, of het drong ook reeds in dit bovendeel van het huis. Half bewusteloos redde de vrouw zich, met levensgevaar, door een venster op het dak, en bleef er, onder aanhoudende stortregens, bijna zonder kleederen aan het lijf en geheel zonder voedsel, drieëndertig uren lang zitten jammeren. De laatste levensvonk was op het punt van uit te gaan, toen zij eene boot in hare nabuurschap gewaar werd; maar zij was onmagtig, om dezelve aan te roepen. Men bemerkte haar gelukkiglijk, en snelde toe, om haar te redden. Vervolgens zocht men ook, binnenshuis, de lijkjes der kinderen op; doch zie, zij waren beide nog in het leven! Hun bedje dreef op de oppervlakte van het water, en de huishond, die ook op hetzelve gesprongen was, had zich digt tegen hen aangedrukt en hen op deze wijs warm gehouden.

Naïve Inval.

Op zekeren tijd, dat Koning Frederik de II van *Pruissen* eene wapenschouw gehouden had, voerde hem zijn weg ook naar den ambtman van een koninklijk goed. Deze, hiertoe bevel ontvangen hebbende verzelde den Koning een eindweeg te paard. Met gepasten eerbied reed hij, aan 's Konings linkerzijde, een paar schreden achter hem, en sprak daarbij aanhoudend op eenen uiterst klagenden toon, over het steeds merkbaarder wordende verval van het hem ter beheering toevertrouwde goed, bewerende, dat al de verzoeken, welke hij tot nog toe om het zenden eener commissie, ten einde daarnaar onderzoek te doen, had ingeleverd, vruchteloos geweest waren. De Koning, wien deze klagten verveelden, zeide eindelijk: »Rijd toch aan den anderen kant; aan dit oor ben ik wat doof." De ambtman deed gelijk hem bevolen was, maar, den gegeven wenk of niet begrijpende, of niet willende begrijpen, ging hij met denzelfden vloed van woorden in zijne jeremiades voort: »Ja, dan moet gij," hernam nu de Koning, »u tot den Minister wenden." — »Och, uwe Majesteit," gaf snel de ambtman ten antwoord, »die is doof aan beide de ooren!" Deze kwinkslag, die den Koning een lachje van goedkeuring afperste, bragt te weeg, dat de grond van des ambtmans klagten weldra uit den weg geruimd werd.

Zeker Edelman bezocht eenen Geestelijken; en was verbaasd over de eenvoudigheid zijner woning en de geringe meubelen derzelve. »Ridder!" hernam de waardige man, hem twee behoeftigen wijzende, welke hij verzorgde, »den naakten te kleeden, »is beter dan de onnutte pracht mijner muren."

ADVERTENTIËN.

De Kapitein Kwartiermeester der Schutterij, herinnert de belanghebbende, aan de betaling der CONTRIBUTIEN, zullende na het einde dezer maand, de Lijst der nalatigen ter vervolging worden overgegeven.

Paramaribo, den 16 Junij 1841.
H. BENJAMINS.

(24204) De vroeger geannonceerde verkoop der *HUIZEN* en *ERVEN*, aankomende den Boedel wijle Mejufvrouw J. T. G. van WOSSING, te weten:

Het *HUIS* en *ERF*, aan den hoek van de *Domine-* en *Steenbakkerijstraten*, N. W. La. C. No. 51*b*.

Idem, aan de *Dominestraat*, N. W La. C. No. 51*a*.; zal alnu plaats hebben op aanstaande Dingsdag den 6den Julij, des middags ten 4 ure, door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, alwaar de conditien van verkoop *twee* dagen vóór en op den verkoopdag ter *visie* van gegadigdens legt.

Paramaribo, den 17 Junij 1841.
J. J. LEIJSNER qq.
J. C. HARTMAN qq.

A. SALOMONS
Vendumeester,

zal op Maandag den 21sten dezer, des morgens om *negen* uren, aan de *Waterkant*, in het huis laatst bewoond door den Heer J. BRONKHORST JR., verkoopen: *STUKGOEDEREN, PROVISIEN, SELTSERWATER, PLEET-GOED, AARDEWERK* en diverse andere GOEDEREN. (24206)

(24205) Versch *TUINZAAD, ZUURGOED, OLIJVEN, supra fine MOSTARD, KREEFTEN, BOKKINGS* en meer andere GOEDEREN, — verkrijgbaar bij
De Wed. J. VAN PRAAG.

Wordt te Huur gevraagd:

(24203) Een *NEGER*, het TUINWERKEN verstaande.
Adres ter dezer DRUKKERIJ.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, het Schip *Jacoba*, Kapt. A. K. de Groot, van Rotterdam, hebbende 42 dagen reis; Passagiers, de Heer H. Bradshau.

Den 17den, de Nd. Am. Brik *Clara Fisher*, Kapt. G. Mumford, van Nowbern, hebbende 44 dagen reis.

Idem, het Schip *Concordia*, Kapt. B. J. Wijgers, van Amsterdam, hebbende 36 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 14den dezer, het Schip *Carolina Johanna*, Kapt. F. A. Matzen, lading: 298 vaten Suiker en 13 balen schoone Katoen.

Den 16den, het Schip *Eensgezindheid*, Kapt. C. Meijer, lading: 242 vaten Suiker, 354 balen schoone Katoen en 8 dito vuile dito, 25 balen Cacao, 13 vaten Rum (899 gallons) en 167 ℔ oud Koper. — Beide naar Amsterdam.

Den 15den, de Engelsche Schoener *Guiana*, Kapt. C. Ritchel, naar Demerarij.

Den 18den, de Nederlandsche Schoener *Jan Ernst*, Kapt. J. A. de Haseth, naar Curaçao, lading: 50 halve Leggers Dram en diverse Artikelen.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.